

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 141 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 17 de març de 1934

Número seti: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Una arma perillosa

El fracàs de la vaga general d'Aliança Obrera

Com el novembre del 1931, que la impaciència sabotejà el moviment de Galán i García Hernández, ara s'ha posat en perill l'èxit de la lluita contra el feixisme

Vers la fi de l'infantilisme revolucionari

Amb l'arma al braç

Hiem enllà els homes de la Unió Socialista els que primer hem pres partides davant l'altre reaccionari. En plena democràtica de les esquerres republicanes, i després dels incidents provocats per l'extremisme social, va ésser possible portar la massa a un moviment de confiança que va expressar-se en l'esclatant triomf del 14 de gener.

En aquella lluita electoral, la candidatura de les esquerres amb la Unió Socialista va tenir els sufragis que van donar de l'esquerres més plènim fins al socialisme revolucionari més intranquill. En moltes candidatures de Catalunya hi havia incursions elementals obreres que per l'implícit consentiment de les tendències fins albarcos refractàries a la lluita electoral representaven un principi de solidaritat revolucionària.

Ignorant la democràcia d'esquerres que els agrupaments de classe varen demostrar que hi havia una unitat superior a les interpretacions partidistes, i que era possible una ació solidària per una finalitat comuna. I si no han canviat les circumstàncies ningú no pot mancar a aquell compromís moral.

L'absent d'aquelles eleccions quedava circumscrit a Catalunya i, per tant, l'objeció que es plantejava no anava més enllà de la consideració d'un cas particular revolucionari dins el cas del regim autonòmic. Les posicions de les esquerres, a Catalunya, no podien ésser altra cosa que posicions de "prevenir".

En conseqüència, des d'ara procedim després de la victòria del 14 de gener, han demostrat que la lluita fou ben plantejada i que el perill que es va evitar és més immediat que mai. I que les forces de la revolució pensant en la via de superar la Catalunya espanyola.

I en aquest moment de la consecució revolucionària de les masses, en aquest procés de la lluita contra les forces del passat i contra un capitalisme cada dia més agrest, en primer lloc és molt difícil que les primeres posicions que es van adoptar siguin des d'ara més actuals sentit de classe, i és impossible que de bell anoveri pugui existir la via del desanxiat final d'aquest procés revolucionari. Perquè ara com ara, un país com el nostre no es constitueix un de més ni el més important factor, tot i trolent-ne, però, el màxim profit de classe.

La qüestió, doncs, resta plantejada de la mateixa manera que va ésser-ho en constituir-se el Govern de la Generalitat, i aquest Govern continua essent l'"òrgan instrumental", a Catalunya, capaç de poder ésser utilitzat contra l'avenç de la revolució capitalista. I això no vol dir que la classe treballadora no pugui crear elements propis de defensa, a condició de no establir incompatibilitats en una hora tan delicada i tan greu.

Ens donem compte perfectament que les provocacions que des de les ordres del govern peninsular, des de la caverna terronista, ensen damunt la classe obrera, estan creant una situació en que sols un esforç superior pot evitar l'ensurtada del proletariat. I que en aquest esforç ens hi hem de treballar tots.

La classe obrera es troba, doncs, davant un enemic que l'ataca, sense mirar l'indole de les armes de que es serveta, per idees i represelions que signifia l'error de la classe obrera seria que els seus dirigents perlassen la sorrelta fins a l'extrem de fer el mateix, i que per una defensa innegablement legitima, en lloc d'emprar el "bon" moment per a tenir la iniciativa de la lluita, es lliurés a una ació desamparada en la qual sols podria ésser emprats procediments sense eficàcia. El proletariat ha de saber que hi ha mitjans de lluita que, fora el seu aspecte espectacular i aparatos, a la llum de l'experiència pot dir-se que ja no serveixen per a res. La paralització dels treballs en un moment donat, adobe pot ésser contraproduent, encara que sigui una mesura indispensable des del punt de vista revolucionari.

Les masses obreres agrupades a l'entorn de la Unió Socialista han de tenir present que, davant la gravetat dels moments, no pot ésser negligit cap instrument de lluita. I que mentre el Govern de la Generalitat constitueix una garantia en la lluita contra la revolució capitalista, totes les iniciatives de lluita han de partir del principi de conservar la plenitud de la seva força.

En plena lluita, malgrat que els combates no es planteja el resultat final d'un procés revolucionari, en el mateix moment que la classe treballadora hagi d'entrar en ació, de l'efort coordinat en pot sortir la victòria. Allò essencial és que un element de poder com el Govern de la Generalitat i per tant, amb capacitat per atraure les voluntats populars, no renunciï al seu caràcter de govern de lluita antifeixista. Perquè l'antifeixisme, si triomfa, ha de desembocar a la República socialista.

La unificació socialista a Catalunya

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, en la seva darrera sessió, ha acordat fer pública la nota següent:

El Comitè Executiu lamenta profundament que la vinguda a Barcelona del company Largo Caballero no hagi donat els resultats que tots n'havíem d'esperar, la qual cosa no significa, ni molt menys, una ruptura de relacions amb el Partit Socialista Obrer Espanyol.

El Socialisme català, fidel als principis de germanor entre totes les col·lectivitats humanes ha de propagar, per damunt de tot, per la germanor entre tots els pobles lliures i, d'acord amb aquesta afirmació, la Unió Socialista de Catalunya confirma plenament el desig d'entesa amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. Ens separen un concepte passiu d'interpretació estatutària, però ens uneix una idéntica concepció de vida nova.

El Comitè Executiu de la U. S. C., segut d'interpretar els sentiments de tots els seus afiliats, espera que l'entesa serà un fet efectiu dins d'un breu termini. Els homes de la U. S. C. han de fer fer camí junt amb els del P. S. O. E. aliats i federats, però amb tota cordialitat i sempre amics i companys.

Barcelona, 5 de març del 1934.
Pel Comitè Executiu de la U. S. C. El President, JOAN COMOLLA. — El Secretari general, E. FOLCH I CAPDEVILA.

Un article de "El Socialista"

Ja a punt el número present, hem rebut "El Socialista", del dimarts, del qual transcrivim l'article que següent. Com veuran els nostres lectors, l'actitud de la Unió Socialista de Catalunya protestant de la vaga de dimarts va atenuada per l'autoritat superior del Socialisme espanyol. Tant el PSOE com la U. G. E. tenen uns trets representats a Catalunya.

¡Muche cuidado! Una vez más serenidad y disciplina

Con exactitud no sabemos todavía lo ocurrido en Barcelona. Se dice que ayer declaró la huelga general, con propósito de que durara cuarenta horas y contra el feixismo, la Alianza Obrera. Según nuestras noticias, si es que ha habido esa insurrección, puede asegurarse que no se ha ensayado. De haberla puesto en práctica no hubiera fracasado. El proletariado catalán habría respondido. Desde luego, se ha creado cierta confusión en torno a este asunto. La C. N. T. anarquista ha hecho pública una hoja opusculada a pares como protesta contra el feixismo y prometiendo que si llegara a promoverse un movimiento revolucionario, ellos, los anarquistas, estarían en su punto.

Aprovechamos la ocasión para recordar, sea lo que fuere lo ocurrido en Cataluña, los peligros que encierra dar lugar a la menor confusión. Consideramos equivocada una huelga general de protesta contra el feixismo. La consideramos equivocada en estos momentos. Creemos más creemos que este tipo de movimientos no arrastra a toda la masa. Y si la arrastrara en instantes como los actuales, no sería, cabe sospecharlo, por veinticuatro horas. Los "comunistas" quisieron hacer lo mismo en Madrid. Grave error. No podían conseguirlo. No lo conseguirían. ¿Porque son pocos en Madrid? Por eso y porque el proletariado sabe, aquí y en toda España, lo que se juega en esa clase de ensayos. Si fueran otras las circunstancias de España, acaso no fuéramos nada que oponer a esa táctica. Hoy, sí. Hoy, los dirigentes obreros han de tener la cabeza muy firme sobre los hombros. Debo se está que desaparecemos y que no nos parece oportuno ni prudente olvidar la misión que incumbe al proletariado a la hora de ahora.

No aconsejamos que se suspendan las luchas contra las Empresas que lo merecen. Los obreros han ido a los presentes conflictos a la fuerza. Y porque no podían tolerar las rebeldías patronales monárquicas. Los asiste la razón. Pelean unos contra Luca de Tena, que anhela volver a los tiempos de la monarquía. Otros batallan contra patronos que firman un documento y al día siguiente se levantan contra el laudo del ministro de Trabajo. Las huelgas están, como todos sabemos, archijustificadas. Las otras, las huelgas políticas, las recusamos — y no habrán de producirse — en estos momentos. Mucho cuidado, pues. Bastará leer nuestro número de hoy para advertir que no es lo indicado gastar la pólvora en salvas. La acción anti-

La vagueta de dimarts

La manutanga ha partit i ha nascut una rola ridícula.

Aliança Obrera decretà una vaga general de vint-i-quatre hores a Catalunya per al dimarts i ha sortit una vagueta.

Protestem amb indignació de l'actitud del Comitè regional d'Aliança Obrera. Hem de tenir present de sempre que tractem els obrers com un ramal i en lloc de guiar-los els estimem. Per una suposada adhesió als obrers vagueta de Madrid ha estat punxada en càrter la força i la coherència del proletariat de Catalunya. Sense organització, sense organització de cap mena, sense consensuar els nostres vint-i-quatre hores, no és doncs una ordre a la lleugera i l'únic que aconseguim ha estat, malauradament, un fracàs que farà història. L'èxit de vaga ha estat de la mateixa categoria que les demostres dels tres últims dies d'una vaga d'aigua.

El proletariat, a Catalunya, ja està cansat de fer de comitè d'indies perquè a la seva columna forta amaga els aparells de revolucionari. Va tenir un moment de confiança amb la constitució de l'Aliança Obrera i aquesta l'ha deixat una vegada més al descomany impensable d'una vagueta de prova. Per part de l'Aliança Obrera això és un error i per part dels obrers ha estat un paper groguet i no hi ha res que atorgui més que el paper de fer riu.

Protestem de la vagueta projectada, com a catalans, com a espanyols, com a socialistes, com a sindicalistes, com a revolucionaris.

En protestem com a catalans perquè totem un govern propi l'altament esportiu, al qual se li resten forces amb aquesta moviment repudiat, per a oposar-se quan s'ensorgit als altes de les dretes espanyoles.

En protestem com a espanyols perquè una manifestació contrària a l'actitud de les dretes espanyoles ha d'ésser portada d'acord amb un Comitè general central, que encara està en constitució, i perquè el front d'ací haurà servit per a donar als el feixisme d'Espanya.

En protestem com a socialistes perquè quan calgui llançar la classe obrera a un moviment qualquer, ha d'ésser per a fer-la triomfar i no per a uniment de prova que l'afectem i la desvegetem.

En protestem com a sindicalistes perquè s'ha volgut comprometre una força sindical com la Unió General de Treballadors que en la preparació de la vagueta no hi ha tingut art ni part.

En protestem com a revolucionaris perquè la revolució al fer-la a l'hora oportuna i no ha d'ésser amagada amb intermitències i amb pagals de vint-i-quatre hores o de vint-i-quatre dies. Cal fer-la a fons i d'una vegada.

La Unió Socialista de Catalunya, contra el que males llengües s'han permès d'afirmar, no ha fet res contra la projectada vaga de vint-i-quatre hores

de dimarts, ni ha donat cap contrordre als seus afiliats ni ha fet cap demostració de desinterès, ha més: el Comitè Executiu tenia redactat un document participant a les seves accions en moltes que havien caniat la impaciència de la U. S. C. de l'Aliança Obrera i davant de l'acord de vaga va suspendre el repartiment. Si ha transcorregut el temps la cordia de la Unió Socialista de Catalunya de l'Aliança Obrera ha estat per una cosa que agonia ha patit.

El moment dels obrers catalans a favor dels companys de la resta d'Espanya de les comarques i de tota Catalunya és ara més que mai. Però no podem començar de preparar-nos amb unes companyes de lluita revolucionària i de Catalunya i de tota Espanya i de tota Catalunya és ara més que mai. Però no podem començar de preparar-nos amb unes companyes de lluita revolucionària i de Catalunya i de tota Espanya i de tota Catalunya és ara més que mai.

Entenem que, com comitè, ha de presentar de l'èxit de dimarts el Partit Socialista Obrer Espanyol i la Unió General de Treballadors. Un i l'altre tenen a Catalunya uns seus representants. Ha de ser de servir-los els compromisos. S'ha de fer tot el que es pot del P. S. O. E. i de la U. G. E. i de tota Espanya i de tota Catalunya és ara més que mai. Però no podem començar de preparar-nos amb unes companyes de lluita revolucionària i de Catalunya i de tota Espanya i de tota Catalunya és ara més que mai.

Per acabar la vaga projectada per al dimarts pensat ha estat en tota imperdonable. Els seus organitzadors s'han lluitat; per a fer un moviment completament impensable han estat a organitzar, com una preparació més o menys acurada, han posat en joc la cordia de les franges i dels partits que representaven. Per a fer una revolució, a amagar amb un moviment revolucionari, cal alguna cosa més que llançar un full signat "El Comitè" i després amagar-se com a condició, malgrat que ningú no els persegua. Cal no ésser revolucionari de paper d'estrada i aprendre a ésser-ho donant la cara.

Quant a l'Aliança Obrera no ha estat, afortunadament, destruïda. La forma l'esperit rebel de la massa obrera i quan calgui resurgirà però cal la direcció d'una quantitat bones que representin seriosament el proletariat, que ja té dret a amar ben dirigit per companys que no es deixin arrambar ni per causa de la revolució ni per afegir d'afoll.

E. FOLCH I CAPDEVILA

fascista li lleva nostre Partit com a corresponsable al moment present.

Saber administrar en política — tota acció pública en torno a los problemas de Gobe no es política — presenta sus dificultades. Pero el éxito depende en mucho de la buena administración de energías. Esto es, de la táctica.

No ocultaremos nuestro pensamiento. El proletariado tiene hoy una misión. Pero no la de provocar huel-

gas, sino la de prepararse para combatir al feixisme lluegas, las masas. Las precisas para reivindicar derechos de carácter económico, las necesarias no más para salir al paso de atropellos. Mientras menos huelgas haya planteadas, mejor. Sabemos lo que pasa, lo que se ve y lo que no se ve, adónde va la burguesía y adónde vamos nosotros. Por eso hemos escrito los consejos que antecedes.

TREBALL!!

La subscripció de bons ultrapassa avui la suma de 30.000 pessetes Quan sortirà el nostre diari?

La primera preocupació que hem de tenir avui els socialistes catalans és la de la propera aparició del nostre diari TREBALL.

Sense tenir un diari és impossible de fer una tasca pràctica i profitosa. Els esdeveniments polítics i socials se succeeixen d'una manera vertiginosa i no podem comentar-los ni assenyalar la nostra situació. Els atacs al Socialisme són cada dia més constants i no podem defensar-nos. La Unió Socialista de Catalunya no té defensa perquè no té un òrgan de premsa que en sigui portaveu. L'actuació d'un setmanari és excessivament minsa i massa esparada per a poder representar un Partit que com la Unió Socialista de Catalunya representa un important sector d'opinió de la política catalana.

JUSTICIA SOCIAL ha fet ja la seva obra. Però avui ja no guarda relació amb la importància del Partit que representa i cal substituir la seva tasca setmanal per la tasca d'un diari que es dugui constantment a la palestra.

El nostre diari TREBALL ha de sortir com mes aviat millor i ha d'ésser una guia doctrinal de Socialisme i ha d'ésser un òrgan d'informació ben documentat perquè els nostres afiliats estiguin al corrent dels fets i de les inquietuds no sols del nostre país sinó de tot el món.

A aconseguir-ho hem de dedicar-hi tots el nostre esforç. I a que el projecte esdevingui una realitat hem d'aportar-hi tota la voluntat i una absoluta dedicació.

INFORMACIO PUBLICA

Cal que TREBALL respongui a les finalitats que ens proposem i cal que tots els nostres companys i afiliats hi portin llurs iniciatives.

Per a aconseguir-ho obrim una Informació pública entre els nostres companys perquè ens diguin l'ur opinio sobre les condicions, forma, etc., que creguin que ha de tenir el nostre diari TREBALL, contestant les preguntes següents:

- 1.ª Quina mitja creieu la millor per a TREBALL comparant-la amb els altres diaris que son publicats o mes coneguts a Barcelona dintre els dos tipus de «l'Opinio» o «El Socialista», per exemple?
- 2.ª Donariau a la distribució de materies en el diari un ordre especial? En cas afirmatiu, quin ordre?
- 3.ª A mes de les seccions corrents d'informació local, nacional i internacional, i de les seccions política i doctrinal, quines altres creieu pertinents per al nostre diari?
- 4.ª Creieu convenient desenvolupar determinades iniciatives des de TREBALL? Quines són?

MITJANS ECONOMICS

Des que va ésser concretada la idea de publicar el nostre diari i que fou assolit el títol de TREBALL, fou pres l'acord de fer una emissió de bons de 25, 50, 100 i 500 pessetes fins a un total de 200.000 pessetes que és la suma considerada necessària perquè surti un diari ben fet, complet, i d'àmplia informació, amb la vida assegurada.

Fins ara, la conveniència d'atendre diversos aspectes de la vida del Partit ens han distret de la tasca de preparació de la sortida de TREBALL. Però ha arribat ja el moment de deixar de banda tota altra preocupació i de dedicar-nos per damunt de tot a aquesta tasca.

Cal que surti TREBALL a la llum com més aviat millor. Sense un diari propi, la posició constant de la Unió Socialista de Catalunya enfront de la política local i general no pot ésser coneguda, i la nostra veu s'ha de fer sentir.

Es per això que des de fa tres setmanes hem començat activament la tasca de procurar subscripcions de bons i aquesta tasca no la deixarem fins que l'emissió sigui coberta totalment.

Fins avui els bons subscrits ultrapassen la suma de 30.000 pessetes. Cada setmana anirem publicant llistes de subscripció, fent ús de l'espai que les exigències de la compaginació ens deixin lliures.

Per tal que la subscripció de bons sigui feta amb la major eficàcia possible, recomanem els extrems següents:

- 1.ª Cal que cada Secció o Agrupació de la Unió Socialista de Catalunya subscrivís col·lectivament un bon del major import possible.
- 2.ª Cal que cada afiliat faci la seva subscripció individual, petita o grossa, a l'abast dels seus mitjans, però a la llista de subscripció hi ha d'haver tots els afiliats.
- 3.ª Per tal de facilitar la subscripció a tots els afiliats, per als que no puguin pagar l'import al comptat se'ls facilitarà la subscripció mitjançant el pagament a terminis de manera que, en el terme d'un any, (o sigui, en 12 terminis mensuals), puguin fer els pagaments.
- 4.ª Cal que els afiliats aconseguixin subscripcions de bons de llurs amics i simpatitzants.

EL PRIMER NUMERO DE TREBALL

El dia primer de maig sortirà el primer número de TREBALL, que serà un número de mostra i de propaganda.

Per a aquest primer número hem demanat la col·laboració de les figures més destacades del Socialisme internacional i contem ja amb la promesa de firmes d'alta categoria. Publicarem també articles o notes de bon nombre de col·laboradors locals de TREBALL, de manera que aquest primer número resulti un cos de doctrina digne del nostre ideal.

Serà, a més, una veritable presentació de la Unió Socialista de Catalunya, perquè pensem publicar-hi la llista de totes les nostres Seccions i Agrupacions amb els detalls de llurs Juntes o Comités Directius.

Des d'ara, les Seccions, Agrupacions i els afiliats poden trametre demandes d'exemplars d'aquest primer número a la Secretaria de la Unió Socialista de Catalunya.

El preu de cada exemplar serà de 30 cèntims.

Una altra denúncia

Ha estat denunciat el número de la setmana passada i a propòsit d'aquesta denúncia se'ns acuden més observacions.

Els fiscals, tant els que ho eren de S. M. com els que ho són de la República, tenen la teoria que cal examinar els diaris i periòdics anomenats extremistes per a trobar-hi mancament a la llei, injúries a les autoritats i altres coses denunciabils. I creuen que els diaris extremistes, per entre els quals la fiscalia pot pasturar i trobar-hi aliment, són els anarquistes, els comunistes, els socialistes, etc.

Aquesta creença només es certa en part. No podem negar que entre la premsa d'aquesta mena la pesca pot ésser sempre profitosa, però hem de pregar al fiscal de tenir en compte que els diaris més subversius i els que publiquen més coses il·legals són els diaris i els periòdics de dretes i com més de dreta més pasta hi trobarà.

Nosaltres som sempre uns rebels perquè sofrim les injustícies i les impertinències d'una societat envilida i en protestem per dignitat. Ells són els mercenaris que viuen de llur adoració a les injustícies i de les impertinències de les quals nosaltres protestem.

El fiscal, denunciant-nos a nosaltres i deixant-nos tranquils a ells, comet la injustícia de fer-se còmplice d'una organització social que és la vergonya de la civilització. Ho diem amb tots els respectes perquè no volem més denúncies que ens perjudiquen extraordinàriament perquè nosaltres vivim de treballar i no de fer treballar els altres.

Si el fiscal volgués reflexionar, veuria que tenim raó.

Tanta raó, que una cosa podem assegurar-li, i és que el dia que puguem organitzar la societat socialista, de diaris i de periòdics de dreta no en sortirà ni un.

QUARTA LLISTA DE SUBSCRIPCIO DE BONS DE "TREBALL"

	Ptes.
Suma anterior	7.750
Narcís Pujadas, de Barcelona...	25
Antoni Santasusana, de id. ...	50
Pere Sánchez, de id. ...	50
Josep Modolell, de id. ...	50
Joaquim Berenguer, de id. ...	50
Manuel Coll, de id. ...	50
F. Duran i Rossell, de id. ...	50
Secció de la U. S. C. del districte IV	500
Antoni Olivella, de Bisbal del Penedès	25
Centre Republicà Socialista de Sabadell	25
Secció de la U. S. C. de Sabadell	100
Pau Grasens, de Barcelona	50
Sigrid Rena, de id. ...	1.000
Salvador Majo, de id. ...	25
Sind. Musical Hispànic, de id.	100
Karmon Ramonas, de id. ...	50
Antoni Obaca, de id. ...	50
Josep Miret, de id. ...	25
Joaquim Garcia, de id. ...	25
Suma que segueix	10.050

L'agonia d'un règim

Vivim plenament convençuts que la nostra generació haurà d'assistir, de grat o per força, a un part universal. És probable que homes d'altres èpoques hagin experimentat aquesta sensació i s'hagin equivocat. Potser sí. Però aquest dubte no és prou fort per a fer-nos vacillar. I no som pas nosaltres, els únics éssers humans que tenim aquesta intuïció. Gosariem afirmar que ja ha aconseguit filtrar en la consciència de gairebé tota la humanitat. Es respira la sensació que l'organització econòmica del capitalisme fa les darreres alenades. I que neixerà una nova organització més equitativa.

I d'aquest part econòmic, en què la mare Burgesia llençarà el darrer sospir i en sortirà un vigorós Proletariat, en serem, no solament espectadors, sinó assistents actius. Cal insistir molt sobre aquest punt. Es precis ficar aquesta afirmació, en el cervell i en la consciència dels treballadors, a la força, si cal. Fer comprendre que el capitalisme no aurà mai per si mateix. Que és necessari sacsejar-lo vigorosament. Que no hi ha lloc a contemplacions de cap mena. Que en el moment decisiu caldrà tancar, amb fermigó totes les sortides. Perquè estem convençuts, i l'experiència avala el nostre convenciment, que si els deixem un forat, per petit que sigui, l'aprofitaran per a sortir-ne, i un cop ella fora l'obturaran per matar-nos per asfixia. El feixisme i la guerra són les dues úniques esperances del capitalisme. I gairebé diríem que la guerra és la conseqüència immediata del feixisme i que, per tant, feixisme i guerra, tot en una peça, és la darrera extremitat d'una llarga agonia.

No hem de perdre de vista que la sort del capitalisme va íntimament lligada a la lluita per la conquesta dels mercats. I que aquests mercats són excessivament saturats de tota mena de productes. I que no essent possible "inventar" nous mercats no resta altra solució que la baralla per la possessió dels existents. D'aquí el perill de la guerra. D'aquí l'obligatorietat — a contràrio, potser — del sistema capitalista a organitzar una estossinada, que deixi "amples", els supervivents.

El conflicte armat, possiblement seria breu; però sense cap mena de dubte, prendria caràcter internacional i tindria una contundència mai vista. El temor que amb els nous elements bèl·lics posats en circulació, es destruiria, no solament la "santa bèstia gris", sinó fins i tot, possiblement, els inductors de la conflagració ecumènica, fa vacillar la burgesia internacional. Però per altra banda, l'agreuament progressiu de la situació social, l'augment constant de l'atur forçós, la radicalització de les masses proletàries, la necessitat de trobar i conquerir nous mercats on col·locar la producció sobrant, i el perillós exemple de l'organització socialista de la U. R. S. S., corrosiu perseverant del règim capitalista, forçarà la burgesia internacional a llançar-s'hi de cap. El capitalisme fa ombra al capitalisme. El capitalisme lluita amb la seva ombra. I en aquesta lluita, que ha d'ésser la darrera, ens hi voldrà arrossegar a tots.

Quan aquest fet és produït, quan el capitalisme en el seu llit de mort, amb un esforç suprem intenti engrapar-nos per a subsistir, el proletariat haurà de complir la seva missió històrica.

Rematar-lo.

JOSEP MIRET

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Horitzons socials femenins

VIII

Totseguit d'enfrontar-nos amb els primers principis bàsics del marxisme com són el valor de jerarquia del treball i el factor d'alliberament que el mateix treball representa, hem d'estar frapats de les diferències profundes que s'acusen segons ens mirem aquests principis des d'un horitzó femení o des d'un horitzó masculí.

En camp masculí uns horitzons clars, difans. En ell unes línies precises diuen: 1.ª el treball, avui assalariat demà cooperatiu és la vostra força, ell ha d'ésser el vostre mitjà d'alliberament. 2.ª La unió fa la força i de com sabem unir-vos tots els qui avui esteu sota el jou del treball, depèn el que el vostre treball es transformi de factor de servitud en factor d'alliberament. 3.ª Perquè aquesta unió faci veritablement la vostra força és precis que sigui total, que salti fronteres de nacions i d'estats; és precis que oblidí i ignorem tota mena de sentiments que us puguin separar, per a cercar lligams i raons que us agermanin; és precis que la vostra unió segueixi les petjades de l'alta finança, de l'alt comerç, de l'alta indústria que saben a meravella d'internacionalisme perquè han sabut prompte donar-se compte que per a interessos comuns i recíprocs no podien existir fronteres. Com dèiem ja en unes notes anteriors, s'ha passat del sentir les necessitats a comprendre els interessos, sense esculls ni sotacs, sense perplexitats ni diemes. Podrà ésser mes o menys difícil el vèncer sentiments que puguin separar els treballadors; podran ésser mes o menys fonsos els sentiments de raça, de pàtria, de religió, més o menys difícil de realitzar la unió necessària, però, a la llum de la raó, els principis són incontrovertible i àdhuc el més refractari a admetre'ls per diversos motius no pot negar la justesa de llur contingut. El treball és factor d'alliberament; la unió fa la força; l'internacionalisme s'imposa. És un «crède» irrefutable.

Tot altre se'ns presenta l'horitzó si ens el mirem des d'un punt de vista femení. Els primers plans ja són confusos perquè els dilemes que hem formulat en notes anteriors hi projecten unes ombres ingrates. Si reflexionem, si ens aturem a meditar-hi ja ens donem compte que aquestes ombres projectant-se en el camí del nostre alliberament constitueixen precisament la

prova de les falses bases morals damunt les quals s'assenta tota la nostra organització econòmica-social i l'evidència que un nou món s'imposa però... ens hem d'aturar a pensar-hi, a meditar-hi. És molt lluny de la claredat meridiana que aureola els principis bàsics del marxisme per a un horitzó masculí.

Les necessitats imperen i les obeeim. Per això hem anat i seguirem anant a la fàbrica o al taller per a ajudar al salari de l'oubrer que no dona per a l'indispensable encara que desvaloritzem el treball. Hem anat i seguirem anant al despatx, a l'oficina, per a aconseguir una independència econòmica però hem vist i veiem com la dona de la fàbrica i del taller era la màxima procreadora i hem vist com cada dona que defensa la seva independència econòmica en una oficina treu a un home la possibilitat de fundar una família i per tant, a una dona també, la possibilitat de resoldre el seu problema sexual dins de l'estabilitat que la seva natura necessita.

Les necessitats que ens obliguen a nosaltres dones, ja no deriven com en horitzons masculins en uns interessos precisos, clars, de determinada forma de treball, d'internacionalisme. Son necessitats que tenen repercussions en fets d'ordre sexual, en es quals intervenen factors que res no tenen que veure amb el treball, ni amb l'internacionalisme. Ja no son sols uns interessos vinculats a un ordre econòmic sinó uns interessos que van més enllà, que necessiten d'una nova moral sexual tant com d'una nova forma de la propietat.

I per això no basta dir a la dona «Els teus interessos estan vinculats als interessos del treballador» i donar-li uns principis bàsics de marxisme. És fàcil d'entendre com uns interessos idèntics per a dones proletàries i no és així. Quan diem «Dona, els teus interessos estan vinculats als interessos dels treballadors» entenem dona en sentit global, de totalitat «Dona de totes les classes, pel fet d'ésser dona, els teus interessos estan vinculats als interessos de la classe treballadora», i quan diem «els teus interessos» entenem els interessos més humans i més alts que puguem atènyer.

I no temem recalcar-ho massa perquè els horitzons horitzons confusos necessiten claror de fons: **MARIA PI DE TUCH**

El Socialisme a Anglaterra

Els nostres companys a Londres han aconseguit una victòria esclatant en les eleccions municipals. El Partit Laborista té la majoria absoluta al Municipi londinenc.

Brindem la nova als nostres enemics, que afirmen que el Socialisme perd posicions a tot arreu. Que vegin que el que fem és guanyar baluards cada dia més potents i més definitius. Per la força bruta el Socialisme ha perdut el Municipi de Viena i en compensació guanya el de Londres, que és la ciutat més important d'Europa i la més densa del món.

La importància d'aquest esdeveniment queda subratllada i reforçada pel fet que Anglaterra i la política anglesa tenen una significació directriu per a tot el món. I el triomf de Londres vol dir que el Socialisme pren posicions definitives en la marxa ascendent de la Humanitat.

Els companys anglesos han començat a posar en pràctica llur divisa, que és la següent: «El Socialisme per a la generació present.»

JUNEDA

Un pas enrera

El poble de Juneda, que abans de les eleccions municipals del 14 de gener era un poble liberal i esquerrà, avui s'ha convertit en el protector del reaccionarisme més desfermat. No cal pas dir que d'aquest retrocés se'n senten avergonyits tots els republicans i socialistes de Juneda ja que d'una manera ben digna varen fer els «impossibles» per a impedir el pas a la reacció. No ens pot humiliar gens el fet que el nostre esforç hagi estat estèril per ara. L'únic que ens humilia és que hi hagi obrers inconscients de llur deure, que amb llur actitud fan possible aquests retrocessos tan catastròfics. Amb seguretat que si els obrers de Juneda haguessin comprès l'abast

de les eleccions del 14 de gener, avui no caldria avergonyir-nos de tenir un alcalde que, a més d'ésser ex-comandant i ex-delegat governatiu, és un monàrquic empedernit. De fet no coneixem l'actitud que prendrà el nou alcalde dins de Casa la Vila de Juneda, però la seva condició d'ex-delegat governatiu ens fa suposar que serà la mateixa de quan tenia l'ajut del seu amic Primo de Rivera.

Per tant, hem de dir al flamant alcalde de Juneda, que ni amb el seu reaccionarisme ni amb la força que pot donar-li el càrrec que representa, no tolerarem que ens porti a l'antic pas de la Via Aurèlia. Com a socialistes farem que el retrocés a la Via Aurèlia no sigui un fet, ja que per evitar-ho emprarem tots els nostres mitjans renovadors, fins que la vila de Juneda sigui un baluard de democràcia. Companys regidors d'esquerra: Vosaltres teniu la missió de fiscalitzar tot allò que d'injust es proposi realitzar els satèl·lits de la reacció dins la Casa de la Vila, i no tingueu cap dubte que tots els junedencs conscients estaran al vostre costat.

JOAN SASPLUGAS

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 67B, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió emprant el lucre en aquestes activitats

Visió socialista sobre la propietat de la terra

II
 Hem dit en el primer article que el problema de la propietat de la terra es troba a França, si fa no fa, com a Catalunya. I hem vist que va ésser creat, el març de l'any 1930, un Partit Agrari que tenia la pretensió d'agrupar en el seu si, una gran part de treballadors del camp, per a finalitats polítiques tèrboltes i inconfessables.

Es el que podria passar a casa nostra en aplicar-se la Llei de conreus, si no teníem l'encert de crear tot seguit, tota una xarxa de cooperatives i de sindicats agrícoles de tota mena, per tal de superar la mentalitat egoista que la petita propietat podria fer reviure a l'ànima de molts pagesos.

El Partit Socialista de França (S. F. I. O.) celebrà un Congrés nacional a la ciutat de Bordeu (Bordeaux), tres mesos després d'ésser creat el Partit Agrari. Era lògic, doncs, que a l'ordre del dia, hi figurés en lloc preferent, el problema del camp. Tinc a la taula del meu despatx, l'informe que el significat militant Agustí Laurent presentà al Congrés. Parlem-ne una mica.

Segons l'informe, els terrenys de conreu estan repartits entre cinc milions set-cents mil propietaris, dels quals, més de dos milions posseïxen petits lots de menys d'una Ha, i més de dos milions i mig, propietats que no arriben a deu Ha.; o sigui, que més de quatre milions i mig de propietaris posseïxen un 27% del total de terrenys conreuat, mentre que uns set-cent-vint mil en posseïxen un 43%.

No és pas, doncs, la França la nació on la justícia i l'equitat regnen en el camp. Hi ha també l'explotació de l'home per l'home; existeixen també els forçats de la fam, igualment al camp que als grans centres industrials.

Els assalariats rurals arriben a tres milions, i són uns quatre milions els pagesos que exploten la terra en família sense posseir-la. Aquests set milions d'home constitueixen una força que la reacció procura dominar, i que el Partit Socialista vol portar als regnes proletaris.

L'autor de l'informe nega que els governs burgesos hagin donat facilitats per tal que els assalariats del camp, o

La política del Vaticà

L'Església és una associació internacional que malda incessantment per assolir el domini econòmic i polític del poble, el control i direcció de la vida social, per a la qual cosa es val de l'influència que exerceix damunt les consciències.

L'Església, que sap adaptar-se a totes les situacions i a tots els règims, sense renunciar mai a l'afany imperialista que la mou ni a l'esperit reaccionari que la inspira, reconeix en el Socialisme un enemic irreconciliable i irreductible, perquè aquest oposa als postulats cristians de la resignació a les misèries terrenes i l'esperança d'assolir el Paradís, la lluita per una vida millor sobre la terra i cedeix el cel als clergues i a la burgesia clerical.

A mesura que han anat apareixent els diferents feixismes nacionals, endegats tots a una única i veritable finalitat: l'anorreament del marxisme i tota altra força anticapitalista, l'Església, comprenent tot seguit que representaven l'única taula a què, tant ella com la burgesia podrien aferrar-se per a no esfonrar-se, s'apressà a cercar llurs aliances i sofrí tota mena d'humiliacions per tal d'obtenir-les.

Però, si l'Església assumeix arreu la defensa dels privilegis i injustícies del règim burgès, mentre aquest li permet sadollar la seva rapacitat, si l'Església accepta aliances depressives del feixisme, per temor i odi al Socialisme, l'Església en certs països, víctimes d'una secular opressió catòlica, en els quals predomina una burgesia eclesiàstica i clerical, té la gosadia de llançar-se pel propi compte a la conquesta del Poder, amb el disseny d'instaurar un feixisme ultramontà, hipòcritament dissimulat suava als ulls dels adversaris. Els líders dels moviments catòlics d'Àustria i d'Espanya, tant Gil Robles com el canceller microbi, obeeixen, no hi ha dubte, el mandat i les instruccions de la Roma pontifical.

A Espanya, durant els dos anys de República laica, encara que tímida, els elements ultramontans es dedicaren a sabotjar el règim, servint-se de llur poder econòmic i emprant els procediments més vils per tal de fomentar-ne el descrèdit i provocar la contrarevolució.

Quines solucions proposa el ponent, al problema de la terra? D'altra banda, quines són les solucions socialistes?

El deure del Partit, diu, consisteix a convèncer el pagès que el socialisme no el perjudica pas en la seva economia; pel contrari, li millora la seva situació i li dona la certesa d'una vida nova i més feliç. Les solucions que proposa són les següents:

1. Incautació de les grans propietats rurals per a ésser lliurades als pagesos per tal que les explotin en forma col·lectiva.

2. Respectar els petits propietaris en llurs propietats, sempre que les cultivin ells mateixos.

Per altra part, proposa la creació d'una oficina reguladora del blat i la nacionalització de la fabricació i importació d'adobs.

Per tal que la terra millori el seu rendiment, proposa a més: 1. Que es facin les obres hidràuliques que calgui les quals han d'ésser nacionalitzades o concedides a cooperatives de productors; 2. Que es millori el sol per mitjà de drenatges, irrigacions i altres obres per l'estiu.

I per últim, com a cosa immediata, extensió de les caixes de crèdit agrícola, aplicació de totes les lleis de previsió social als treballadors del camp i indemnitzacions de millora als masovers i parciers que deixin el conreu d'una peça de terra.

El tema no és pas esgotat. Com que és interessant, seguirem parlant-ne.

JOSEP COLL CREIXELL

L'atur forçós entre els obrers flequers

Novament ens velem emposats a ocupar-nos de la situació extremadament deplorable dels obrers del pa. Es de doldre que-els qui tenim per ofici elaborar un dels articles de primera necessitat haguem de passar tantes calamitats degudes, en primer lloc, a la burla que els nostres burgesos fan de les lleis que afavoreixen els treballadors.

No sabem a què atribuir-ho, però el cert és que els patrons flequers viuen en un estat de privilegi des de l'any 1920, i més accentuadament encara, des que tenim la República. Per a la burgesia flequera no existeixen lleis ni disposicions de cap mena. Millores que altres obrers ja arrencaren per antiquades, encara no les hem disfrutats els assalariats del pa. Per a nosaltres com si el temps no passés.

Caldrà que tinguessin en compte els que manen que el dany que s'ocasiona als obrers del nostre ofici, infringint el compliment de les lleis, és molt greu i té dos aspectes: l'un l'atropell que es comet amb els que, malgrat tot, tenen la sort de treballar, i l'altre el nombre crescutíssim de companys que per aquest motiu es troben en atur forçós, cosa que no succeiria de complir-se les lleis establertes i especialment la referent al treball de dia, puix no hi ha cap dubte que el setanta per cent dels mancats de feina es troben així a causa de no complir-se la llei del treball diürn. Amb tot, no tota la culpa de l'estat de misèria que regna en el nostre ofici recau exclusivament sobre els burgesos, car bona part d'ella la tenen els mateixos components del Sindicat Únic de l'Alimentació, per no haver-se sabut oposar a l'obra derrotista que portaren a cap uns quants traïdors que lliuraren la classe treballadora lligada de peus i mans a la burgesia. Una de les promesses de què més es valgueren per fer aprovar als obrers aquelles bases, causa de la desgràcia de tots els flequers de Barcelona, fou precisament la solució de l'atur forçós, puix a cada impugnació que algun company feia a l'aprovació de les esmentades bases els que les negociaven contestaven que una vegada aprovades no quedaria ni un company sense treball i ens trobem que al cap de l'any just de regir el famós pacte, els sense feina són més nombrosos que mai. Pot ben dir-se, que ni en els pitjors temps d'actuació del malvat Sindicat Lliure estigueren tan malament en tots els aspectes els obrers flequers com ho estan avui.

I, el pitjor del cas és que ara els del Sindicat Únic en voler demostrar que fan quelcom pels cessants se'ls ha ocorregut la idea genial de resoldre l'atur forçós fent-ho pagar als matei-

xos obrers, o sigui: a cada obrer que treballa obligar-lo a fer festa un dia per ésser reemplaçat per un dels sense feina. Això, que de primer antuvi, sobre ésser molt humà, podria semblar que ha de beneficiar els obrers, qui beneficiaria més que a ningú seria la mateixa burgesia, ja que d'aquesta manera ningú no s'ocuparia ja més de fer complir allò que en benefici dels obrers hi ha legislat, i els patrons podrien continuar fent-se rics robant-ho als seus assalariats. Es necessitaria ésser cec per no veure que tot això del jornal de torn que amb amenaces pretenen implantar els dirigents del Sindicat Únic no és altra cosa que una maniobra de la mateixa burgesia. A qui, que vagi de bona fe, se li pot ocórrer implantar el jornal de torn en aquests moments que els obradors són plens d'aprenents que mengen i dormen al mateix taller on treballen; que són a centenars els companys que fan doble i fins triple jornada de la que els pertoca; que el treball de dia no s'observa poc ni molt ni és observada, com hem dit més amunt, cap de les lleis que afavoreixen els treballadors? Podria parlar-se lògicament de la repartició de feina si les bases de treball del Jurat Mixt fossin complides i les lleis socials fossin observades; però, intentar-ho en aquests moments que per part nostra no existeix cap mena de força és senzillament una maniobra per afavorir de manera indirecta la mateixa burgesia que ens explota.

Arreu del món els obrers lluiten per obligar l'Estat a socórrer els obrers sense feina, ja que ell és qui, amb els seus organismes, ha portat aquesta nova calamitat que tants d'estralls causa entre la classe treballadora, però els anarquistes d'ací, amb llur dèria contra l'Estat, es deuen creure que és deshonrós rebre cap ajut estatal i obten per tot allò que tendeix a agreujar més encara del que ho està la vida dels explotats. Però això no ha d'ésser ni serà, malgrat totes les amenaces dels que fan el joc a la burgesia flequera de Barcelona.

ADOLF SIMÓ

Acadèmia de Tall i Confecció
 PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.

" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.º 2.º

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebalça de 5 ptes.

Un manifest de la U. S. C.

Als afiliats i a la classe obrera tota

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya es veu en el cas d'haver de fer pública la seva posició enfront de determinats aspectes de la situació política a Catalunya i a Espanya.

Consciençat aquest Comitè de la seva responsabilitat ha estudiat fredament aquella situació, per tal de no deixar se influir ni per l'apassionament col·lectiu ni per impressions individuals irreflexives i com a resultat, ha format les conclusions següents, que ofereix a la meditació dels seus afiliats i a la consideració del públic en general.

1.º El moviment continental revolucionari que estem vivint cal examinar-lo en les seves justes proporcions i destriar-lo, com cal, des dels dos punts de vista de Catalunya o d'Espanya.

Les proporcions d'aquest sentiment són enormes, però en estat de letàrgia. L'actuació funesta dels Governos centrals, des de la dissolució de les Corts Constituents, justifiquen que el poble espanyol estigui en vetlla d'armes per a no deixar-se prendre impunement les posicions conquistades en l'aspecte social, minses però apreciables. No oblidem, però, que s'han anat produint notables avenços de l'obra reaccionària de les dretes i el moviment col·lectiu de protesta no s'ha produït, la qual cosa ens ha d'obligar a tota mena de reserves, perquè és sospitós i és descoratjant l'estat letàrgic del proletariat espanyol. Hem de vetllar atentament, doncs, per a prestar tot l'ajut, si el cas arriba, a l'actuació revolucionària que existeix en potència, però no hem d'avançar-nos de cap manera a l'acció subversiva que ha d'estar a les mans i sota la direcció dels organismes centrals que fins ara han donat proves d'una perfecta organització i d'una recta disciplina.

Contemplat el panorama des de Catalunya ens cal marcar ben bé la situació nostra, absolutament diferent de la de la resta d'Espanya. Si la situació és diferent ha d'ésser també diferent l'actuació. Espanya té un Govern sospitós i lliurat a tota mena de concommitàncies tèrboltes; Catalunya té un Govern sal i lleialment liberal i democràta. Espanya té una Constitució amenaçada de falsejament per les maniobres inconfessables de les dretes, en plena activitat; Catalunya té un Estatut que li permet frenar a temps quan l'esperit esquerrà de la Constitució espanyola sigui desviat. Els problemes d'Espanya, en conseqüència, estan un xic al marge dels problemes de Catalunya, quant a llur solució, i seria il·lògic que volguéssim resoldre'ls amb procediments idèntics.

Si els esdeveniments fan absolutament necessària una actuació de violència les organitzacions de fora de Catalunya hauran de recolzar-se en la massa del poble sota la pròpia direcció; però les

organitzacions de Catalunya, recolzades també en la massa, poden tenir una direcció més alta, i més segura, i aquesta és la Generalitat de Catalunya. No oblidem que pel moment es tracta de defensar el sentit esquerrà i laic de la República i aquest sentit l'encarna perfectament i lleialment la Generalitat de Catalunya.

A Espanya l'única força sana contra el feixisme que avança és el Partit Socialista; a Catalunya és la Unió Socialista de Catalunya d'acord amb les altres forces obreres que vulguin seguir-la i amb la Generalitat de Catalunya.

2.º Ha estat assajada darremament una intel·ligència entre les diferents organitzacions obreres sota el nom d'Aliança Obrera. L'intent ha fracassat perquè, donades les característiques del moviment obrer a Catalunya, hi ha organitzacions i grups tèrbols que compten, malauradament, amb una part de la massa obrera—sobretot la d'al·luvió—incapaç de comprendre ni de sotmetre's a cap disciplina i és impossible que una aliança pugui aplegar tot el proletariat; i ha fracassat, també, perquè entre els elements que la constitueixen n'hi han de significació completament abstracta sense guia ideològica i sols subjectes a determinats cabdillatges.

Aliança Obrera sí, però sota el comandament d'organitzacions polítiques i sindicals de responsabilitat com la Unió Socialista de Catalunya i la Unió General de Treballadors. L'Aliança Obrera només pot ésser feta a l'entorn d'aquests organismes i sota llur direcció.

3.º Dimarts darrer, dia 13, va ésser assajada una vaga general de 24 hores, ordenada per l'esmentada Aliança Obrera.

La Unió Socialista de Catalunya, no hi ha fet cap oposició ostensible, perquè mai no pugui dir-se que s'ha posat enfront d'un projectat moviment de la classe obrera, però manifestà privadament la seva disconformitat. No és hora de fer assaigs estèrils que puguin comprometre la situació del proletariat.

Protestem de l'acord d'aqueixa vaga pres per l'Aliança Obrera i fem nostres les manifestacions del Partit Socialista Obrer Espanyol i de la Unió General de Treballadors contràries a l'esmentat moviment.

La Unió Socialista de Catalunya recomana a la classe obrera que es mantingui serenament atenta als esdeveniments de la política espanyola i catalana i que pel moment faci el quadro de defensa aplegada a l'entorn de la Generalitat de Catalunya mentre aquesta mereixi, com ara, la confiança del proletariat català.

Barcelona, 15 de març de 1934.

Pel Comitè Executiu: *El President*, Joan Comorera. — *El Secretari general*, R. Folch i Capdevila.

CONFERENCIES

Dijous vinent, dia 22, a les set de la tarda, la nostra companya Maria Pi de Folch donarà una conferència pública a l'Ateneu Barcelonès (Canuda, 4), sobre el tema «La prostitució des del punt de vista social».

Recomanem l'assistència a totes les nostres afiliades.

El dia 19 d'aquest mes, a l'estatge de l'Ateneu Federal de Canet de Mar, el company de la Joventut Socialista, Tomàs Amat i Rabassa, donarà una conferència sota el següent tema: «Inquietuds Culturals i Polítiques de les Joventuts».

Maripi,
Maripi, Maripi
 Es el calçat
 preferit

LES LLETRES SOCIALISTES
 Voleu comprar llibres?
 demaneu-los a

LES LLETRES SOCIALISTES
 Voleu ajudar una organització que destina els seus possibles excedents a la propaganda dels nostres ideals?
 Feu les comandes a

LES LLETRES SOCIALISTES
 Voleu amb la participació cooperativa en els excedents, comprar llibres a preus assequibles?
 Feu-vos membre de

LES LLETRES SOCIALISTES
 Hores d'ofici: De 5 a 7 de la tarda, tots els dimarts, dijous i dissabtes feiners.
 Casa del Poble, Primer de Maig, 7. Telèfon 11482.
 BARCELONA

ENGINYER PONS

Els precursors

El LXIII aniversari de la "Commune" de París

Les atrocitats de Thiers i Gallifet no han pogut impedir, en el curs dels anys, la marxa ascendent del proletariat universal

La "Commune" de París

Bé ens serà permès, ens sembla, d'aturar-nos uns moments en la tasca que ens hem emprès a l'entorn dels fets que es produeixen en el pla de la política quotidiana, i que girem els ulls endarrera per tal de posar l'esguard en l'esdeveniment més destacat, potser, del moviment obrer del segle passat.

El 2 de setembre del 1870, sota la pressió de les tropes prussianes, era derrotat a Sedan l'exèrcit francès del mariscal Mac-Mahon i era fet presoner el mateix emperador Napoleó III. La desfeta de Sedan va provocar la proclamació, el dia 4, de la tercera República, i, simultàniament, la caiguda del segon imperi instaurat el 2 de desembre del 1852 a conseqüència del cop d'Estat realitzat un any abans per l'aleshores príncep president — com es feia anomenar ell mateix — Lluís Napoleó, nebot de Napoleó I.

El Govern de la Defensa Nacional, que passà a ocupar el Poder, decideix de prosseguir la guerra. A mitjans del susdit mes, però, els teutons, després d'haver pres la plaça de Metz, comencen el setge de la capital de França; setge que havia de durar fins a darrers de gener del 1871. L'armistici signat el 28, dia en què capitulà la ciutat, declarava que calia convocar una assemblea nacional. Les eleccions es van celebrar el 8 de febrer i van donar una gran majoria als conservadors. Reunida l'Assemblea Nacional a Bordeus, Thiers és elegit cap del poder executiu. Aleshores el Govern es trasllada a Versalles per tal de signar-hi la pau, amb caràcter provisional, el dia 26 de febrer, i, a despit de les duríssimes condicions que hi eren imposades als vençuts, l'Assemblea l'aprova el dia 1 de març.

Thiers, volent fer complir una de les vergonyoses clàusules del tractat de pau, mana que siguin lliurats uns canons que havien estat construïts per subscripció pública durant el setge de París. Però les masses populars, ajudades pels destacaments de la milícia nacional, formada per obrers armats, s'oposen a l'ordre dictada i s'alcen contra les forces trameses pel Govern de Versalles. El 18 de març, els insurgents foragiten els destacaments de l'exèrcit i es fan amos de París. La Milícia Nacional, erigida en Govern, designa un Comitè que convoca una nova assemblea popular, la qual és elegida el dia 20. Dos dies més tard, el 28, quedava proclamada la Commune.

La vida de la Commune va ésser efímera. Al cap de dos mesos, el dia 28 de maig, després d'una formidable i heroica resistència que va durar tota una setmana, les tropes contrarevolucionàries s'apoderaven de l'última barricada aixecada pel proletariat parisenc.

La repressió a què es lliurà Thiers fou d'una crueltat espantosa. Hom calcula que el nombre d'afusellats durant aquelles jornades sagnants puja a 35.000, entre homes, dones i nens. El de

presoners ascendeix, segons els càlculs, a 40.000. Malgrat d'estar en vigor la prohibició, dictada el 1848, d'aplicar la pena de mort per delictes de caràcter polític, els consells de guerra hi varen condemnar molts dels processats en judici sumaríssim, i, tot i les protestes dels advocats defensors, en foren passats per les armes uns trenta-dos. La burgesia ha demostrat sempre així el seu sagrat respecte per la legalitat establerta per ella mateixa.

«Pocs esdeveniments de la història moderna — ha dit Harold J. Lasky referint-se a la Commune — han estat tractats tan injustament, àdhuc per part d'escriptors d'orientació liberal.» És natural. El fenomen no té res de particular. La imparcialitat del liberalisme burgès falla, gairebé sempre, tan bon punt tracta de fer l'estudi objectiu de l'actuació del seu adversari natural: el proletariat. Per sort, Karl Marx, en el seu treball «La guerra civil a França», publicat amb caràcter oficial sota els auspicis de l'Associació Internacional dels Treballadors, ha fet la història crítica d'aquest episodi dramàtic que brillava amb un fort esclat en el firmament de les lluites de la classe treballadora.

La Commune de París, que es va avançar, per dir-ho així, al seu temps, no va ésser, com ho han volgut fer creure els llibres que n'han tractat, una temptativa insensata i esbojarrada d'uns quants perdularis. Representa, en realitat, el primer intent seriós d'implantació d'un règim netament socialista. Fet i fet, no fou altra cosa que el primer assaig seriós del comunisme organitzat. La seva desaparició va produir, naturalment, un gran entusiasme i una gran satisfacció entre els elements burgesos de tot el món, car aquests es van fer la il·lusió que els anhels revolucionaris de les classes obreres envers una societat millor, estaven definitivament liquidats i anihilats. El temps, però, no va trigar a donar-los la resposta que els havia de fer veure com eren d'enganyadors els auguris sinistres que s'havien forjat en llur imaginació. Es creien que la revolució havia estat aixafada per sempre més, i a la volta dels anys, Rússia els havia de treure dels seus ensomnis.

La insurrecció dels comunistes parisencs, amb els fets que s'han anat descabellant fins als nostres dies, és un exemple que no hauríem d'oblidar mai els treballadors. Malgrat totes les vicissituds, per damunt de totes les contingències, a pesar de totes les incidències de la lluita, la revolució social va fer el seu camí, i, a despit de tots els feixismes i totes les dictadures reaccionàries, acabarà essent una realitat que nosaltres desitgem ben pròxima.

PAU CIRERA

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

El gran organitzador de derrotes

Fins fa poc, a Catalunya, el cabdillatge era una malura pròpia dels partits burgesos. En el camp obrer difícilment els militants que obtenien una significació podien arribar fins al cabdillatge, i procedir com «amos» d'un partit, ensems que provocar tota mena d'accions arbitràries.

I el cabdill no havia estat possible perquè les tendències s'organitzaven d'acord amb orientacions de lluita de caràcter internacional. Ni l'anarquisme és una escissió, ni ho és el nostre socialisme, ni el comunisme. I quan una tendència extreu les seves normes de les que li són comunes en el conjunt del moviment obrer, ha de renunciar a genialitats, a megalomanies i a excèntricitats. Hi ha gent, com podem veure avui, que es fan un pedestal de les actituds ridícules, de la ignorància revolucionària i de les intemperàncies verbals. Existeix una veritable epidèmia d'histerisme social, i s'ha format una petita tradició de revolucionaris xirois de barriada que es diuen militants obrers. Es l'equivalència de la lleugeresa i de la desaprensió del «señorito».

Havíem pogut veure militants obrers mancats de tot suport de partit, portar a cap una acció d'acord amb els més respectables sentiments d'amistat personal, i amb prou discreció per no enraonar més del que permetien les seves rectes intencions i l'escàs ajut que els donava la classe obrera; els havíem vist, doncs, emprendre-les amb una acerada i justa crítica marxista, contra aquestes desvia-

Els "communards" d'avui

Si la història de la «Commune» de París, que avui commemorem, fos un episodi de les lluites proletàries prou divulgat i conegut, creiem que podria llançar-se un crit perfectament lògic, que és el següent: a baix els *communards*.

I per què, això? Doncs perquè, tora de l'exemple d'heroisme que ens ofereixen els revolucionaris de la Commune, és impossible treure el més petit profit històric de la gran batalla d'aquells militants obrers. I quan parlem de la «Commune», per a les lluites que han de portar-nos a l'emancipació proletària, si volem que tinguin una eficàcia, hem de fer tot el contrari del que feren aquells admirables companys.

En la crítica que va fer-ne Marx, al seu degut temps, ja va dir l'error d'aquella sublevació, que fou precisament el seu caire de restringir-lo dintre els termes d'una sèrie de moviments municipals independents. I aquesta opinió no era la mania centralista de Marx. Era l'expressió nova i avui incontrovertible que, en les lluites de classe, les revolucions presenten un aspecte de cosa integral i no fraccionada.

La raó de Marx, a la seva època, podia presentar un caire una mica abstracte i doctrinal; però avui, a la llum dels fets, l'experiència viscuda ja pel proletariat internacional, és ben bé per raons de sentit pràctic que mai, en cap cas, no hem de caure en els moviments esporàdics i restringits fins a l'isolament.

Mirem Viena. Després de tants anys de tenir el Municipi de la gran ciutat a les seves mans, els nostres companys socialistes s'han vist enduts i provocats a una lluita revolucionària en la qual han sucumbit, atès que el puntal de la Municipalitat que regentaven no els ha estat de bon tros suficient. Mai on ens han fet il·lusió les conquestes parcials en l'ordre socialista. I sempre ens ha espantat quan hem vist companys i agrupaments que donaven importància a aquests fets de caràcter local; i particularment que es pretengués deixar-se absorbir, empetint d'aquesta manera els horitzons i les possibilitats de la lluita.

Ara, a Londres, els laboristes, els quals, no ho oblideu, no són ben bé socialistes com nosaltres, acaben d'obtenir la majoria de representants en l'administració de la ciutat. I encara que les lluites angleses mereixen un altre punt de vista analític del que fem per a jutjar les coses de casa nostra, només valoritzarem aquesta victòria, si constitueix la premissa d'una tasca de conquestes i d'hegemonia social i totalitària.

Hem d'ésser, quan recordem aquells herois de la «Commune» de París, els seus èxils; però no els seus continuadors. Les lluites per l'emancipació del proletariat no es presenten sota l'angle d'enteses «voluntàries» entre nuclis dispersos, sinó com la unió de masses immenses col·locades sota una sola direcció.

La revolució dels «communards» avui ha d'ésser la revolució del proletariat internacional.

RAMON JOVE BRUFAU

Vacances:

CALÇATS MARIPI
Els trobareu arreu on aneu

Secció Cultural

El Partit necessita oradors. Necessita propagandistes destres i perfectes del nostre ideal. És necessari, perquè les idees prenguin estat de consciència en les masses, adreçar-li abundants arguments i aquests assequibles a llur intel·ligència. La propaganda ha d'ésser el puntal ferm del nostre avenç. I mal podem fer-la si no disposem d'un compacte estol d'homes destres en aquesta dura i perillosa tasca. A tal efecte, fem-se ressò d'aquest estat cada dia més latent, vol fer els possibles per a satisfer aquesta necessitat imperiosa.

Així és que el proper dimarts, a les deu de la nit, a la Casa del Poble, la Comissió de Cultura, posa el tema avui de palpitant actualitat «Causes de l'estat polític actual» a discussió entre tots els militants del nostre Partit.

Que ningú no hi falti. És necessari l'entusiasme de tots.